

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.288 van 22 april 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 4 oktober 2007 waarbij de aanvraag op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 oktober 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2008, waarop de zitting wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 14 maart 2008, waarop de zitting een tweede maal wordt uitgesteld tot de terechtzitting van 28 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat S. MOLENAERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker kwam op 19 december 2004 aan in België als niet-begeleide minderjarige.

Op 4 januari 2005 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Op 3 februari 2005 kreeg verzoeker een voogd aangewezen. Bij beslissing van 24 maart 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf.

Na een dringend beroep werd de asielaanvraag van verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij beslissing van 24 mei 2005 ontvankelijk verklaard.

Ten gronde werd de hoedanigheid van vluchteling bij beslissing van de Commissaris-generaal van 29 juni 2005 geweigerd.

Tegen voormelde beslissing van 29 juni 2005 diende verzoeker een beroep in bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Op 19 april 2006 werd het beroep van verzoeker door de Vaste Beroepscommissie ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Op 3 maart 2006 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van het ten tijde van zijn aanvraag geldende artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 4 oktober 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag van 5 juli 2006, onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd werd:

“Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, zijn uiterste best doet om zich te integreren, Nederlands leert en spreekt, twee onthaalcursussen voor anderstalige nieuwkomers heeft gevolgd, een studio huurt en de huur hiervan stipt betaalt, vrijwilligerswerk verricht, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 04/01/2005. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 08/03/2006 met een negatieve beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, aan hem betekend dd. 02/05/2006.

De duur van de procedure – namelijk minder dan 1 jaar en 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02/10/2000)

Wat betreft de problemen in zijn land van herkomst: in de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 29/06/2005 wordt gesteld: “In casu is het immers onwaarschijnlijk dat u gezien uw jonge leeftijd op het moment van de feiten (...) actueel nog zou gezocht worden voor verhoor (...)” en verder “Gezien bovenstaande evolutie maakt u uw actuele vrees niet aannemelijk” en in fine “(...) wat het risico op vervolging door de Afghaanse autoriteiten verder ondergraaft.”

Bovendien voegt verzoeker geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verklaarde immers bij zijn asielaanvraag bij de DVZ dat een oom van hem na de dood van zijn ouders hielp en dat deze oom voor hem ook een woonst vond in Pakistan.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker legt ter terechtzitting van 29 februari 2008 een vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Hasselt van 25 februari 2008 neer, waarin de rechtbank voor recht zegt dat verzoeker op 7 juli 1990 is geboren. Uit dit vonnis blijkt aldus dat verzoeker minderjarig was ten tijde van het indienen van zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of verzoeker over de rechten vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikte bij het indienen van zijn beroep.

Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. In casu bestaat er geen twijfel over het feit dat het beroep ingesteld door verzoeker betrekking heeft op rechten die aan zijn persoon zijn verbonden. De vraag stelt zich, of verzoeker over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om zelf zijn beroep in te dienen. Gezien de leeftijd van verzoeker ten tijde van het instellen van zijn beroep, met name 17 jaar en 4 maanden, gezien het feit dat verzoeker zelfstandig een advocaat heeft gecontacteerd teneinde een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in te dienen, gezien verzoeker alleen woont en voor zijn eigen instaat, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat verzoeker over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen.

Het beroep ingesteld door verzoeker is ontvankelijk.

2.2. In zoverre het beroep is ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vastgesteld dat het beroep zonder voorwerp is, daar het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 oktober 2007, werd ingetrokken, zoals blijkt uit een schrijven van de Dienst vreemdelingenzaken van 16 april 2008.

3. Onderzoek van het beroep.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt dat zijn asielaanvraag ten tijde van het indienen van zijn regularisatieaanvraag nog steeds hangende was voor de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en dat het voor hem dan ook onmogelijk was om zijn aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in zijn land van herkomst. Hij is zijn land van herkomst

ontvlucht omdat hij daar vervolgd wordt in de zin van de conventie van Genève van 28 juli 1951. Hij kon niet terugkeren naar zijn land om aldaar een aanvraag in te dienen, aangezien dit een einde zou stellen aan zijn asielaanvraag in België. Voor de Belgische autoriteiten, die bevoegd zijn om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen, is het op basis van artikel 33 van de Conventie van Genève verboden om hem uit het Rijk te zetten en terug te leiden naar zijn land van oorsprong, vooraleer er een grondig onderzoek zou zijn gedaan naar de door hem aangehaalde vluchtmotieven die zijn asielaanvraag staven. Pas op 2 mei 2006 heeft hij een beslissing van de Vaste Beroepscommissie ontvangen waarbij hem de hoedanigheid van vluchteling werd geweigerd. Verzoeker is van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf niet als onontvankelijk kon verklaren.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoeker zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9, 3de lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om aan verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat verwerende partij al deze elementen in rekening heeft genomen en onderzocht heeft, nu zij op alle aangehaalde elementen afzonderlijk heeft geantwoord en besloten heeft wat volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”

Daar waar verzoeker stelt dat hij ten tijde van het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf nog een procedure lopende had voor de Vaste Beroepscommissie en dat zijn aanvraag om deze reden ontvankelijk diende te worden verklaard, kan hij niet worden gevolgd. De administratie dient bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, rekening te houden met alle elementen zoals die bestaan op het ogenblik van het nemen van de beslissing en niet met de elementen zoals die bestonden ten tijde van het indienen van de aanvraag. Op het ogenblik van de beoordeling van de aanvraag van verzoeker had de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de hoedanigheid van vluchteling geweigerd aan verzoeker. Bijgevolg kon de administratie er in alle redelijkheid van uitgaan dat de asielpcedure van verzoeker definitief beslecht was en dat de elementen die verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag had ingeroepen geen buitengewone omstandigheid vormen. In zoverre verzoeker verwijst naar artikel 33 van de Conventie van Genève, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat zonder dat moet worden nagegaan of artikel 33 van de Vluchtelingenconventie rechtstreekse werking heeft, uit de bestreden beslissing alleszins blijkt dat verzoeker niet werd erkend als vluchteling en dan ook geen kandidaat-vluchteling meer is, waaruit volgt dat de voornoemde verdragsbepaling in casu niet van toepassing is en derhalve niet dienstig kan worden aangevoerd

Een schending van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER.

J. CAMU.